

DE BEKEERLINGE

(The Convertible Girl)

Komedie in twee bedrijven

door

DANNY SIMON

Vertaling

Nicolet Steemers

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE BEKEERLINGE – THE CONVERTIBLE GIRL** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **DANNY SIMON** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1974, 1998 by Danny Simon
Copyright translation: © 1998 by Danny Simon

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bgth ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Christina Fernandez - vrouw, midden twintig

Ron Greenstein - man, midden veertig

Jonas Steinberg - man, achter in de twintig

Verpleger - man, dertiger

Besteller (dubbelrol verpleger) - man, dertiger

Rabbi Silverman - man, achter in de vijftig

Rabbi Rothman - man, zestiger

Rabbi Hahn - man, middelbare leeftijd

Mevrouw Greenstein - vrouw, voor in de zeventig

Noot van de auteur, advies aan de regisseur:

Dit stuk ademt een sterk Joodse sfeer en religie speelt een grote rol. Het kan verleidelijk zijn om van de personages Jiddische karikaturen te maken, maar dat is absoluut niet de bedoeling. De bedoeling is, dat het publiek MET, dus niet OM deze mensen lacht.

DECOR:

Het is twee uur 's nachts, najaar, in een groot appartementencomplex in Marina Del Rey, California.

Het hele stuk speelt zich af op de onderste verdieping van het appartement van Ron Greenstein, een makelaar in onroerend goed. Het bevindt zich op de begane grond en heeft een tuin. Het woongedeelte van deze verdieping bevindt zich rechts en neemt meer dan de helft van het toneel in beslag.

Een trap, die naar de eerste verdieping leidt, bevindt zich iets links van het midden tegen de muur. De trap markeert de scheiding tussen woonkamer rechts en keuken links.

Boven aan de trap twee deuren. Die aan de rechterzijde op de overloop geeft toegang tot een toilet. De deur van dit toilet dient zo te openen, dat het publiek niet naar binnen kan kijken.

Achter de linkerdeur, tegenover het toilet, bevindt zich een bergkast. Tegen de keukenmuur een praktische kast. Tegen de andere muur een bar, die het eetgedeelte afscheidt van het kookgedeelte. Twee barstoelen aan de bar. Vier eetkamerstoelen rond de tafel (deze stoelen moeten een lage rugleuning hebben, zodat het zicht op de andere speelgedeelten niet geblokkeerd wordt.

De deur die toegang geeft tot het appartement zit in de muur rechtsvoor. In de linkermuur een glazen schuifpui, die toegang geeft tot de patio.

De gordijnen zijn net niet helemaal gesloten. Enig licht van buiten valt wel naar binnen, maar het toneel is slechts zwak verlicht. Als de gordijnen later geopend worden, zien we een gedeelte van de patio met bloempotten en planten en een kinderfiets. Achter de patio zien we een glimp van een haven, met verschillende aangemeerde boten.

De aankleding en het decor zijn een mix van moderne en traditionele stijlen. Van groot belang is echter een bijzettafeltje, waarop zeer prominent twee draadloze telefoons aanwezig zijn. Een witte en een zwarte.

EERSTE BEDRIJF

Scène 1

(voor het doek opgaat, horen we het aanhoudend, doordringend geluid van de deurbel, gecombineerd met driftig geklop. Het moet wel heel dringend zijn)

CHRISTINA'S STEM: *(opgewonden)* **RON! Doe open! Ik ben het, Chris!...Ik ben zo snel gekomen als ik kon....oh, God, alsjeblijft, als ik nu maar niet te laat ben!** *(nog meer opgewonden geklop terwijl het doek opgaat. De kamer is tamelijk donker, afgezien van een streepje maanlicht dat door de praktisch gesloten gordijnen (die voor de patiodeuren hangen) naar binnen valt)* **Ron. Als je me kunt horen, luister dan!...Ik kan er niet in, Want ik heb jou de sleutel terug gegeven toen ik vertrok!** *(ze blijft op de deur hameren. We zien een in pyama gehuld manspersoon slaperig boven aan de trap verschijnen. Het is Ron Greenstein. Als het niet zo donker was geweest, hadden we kunnen zien dat hij ergens midden of achter in de veertig is. Ron heeft niet lang hiervoor slaappillen ingenomen, en het effect van deze verdovende middelen, gecombineerd met zijn verwarring over het lawaai bij zijn voordeur is duidelijk zichtbaar, en zal gedurende de hele scène zichtbaar blijven. Net als hij de trap af wil lopen, houdt het geklop en gebel op. Versuft sjokt Ron door, opent de deur en kijkt naar buiten. Als hij niemand ziet, produceert hij geërgerde geluiden vanwege dit "valse alarm". Hij sluit de deur en sleept zich de trap weer op. Net als hij uit het zicht verdwenen is, horen we rennende voetstappen en Christina verschijnt in beeld op de patio links. Ze is blijkbaar omgelopen om het aan deze kant te proberen. Ze draagt een trenchcoat over haar pyama en loopt op pantoffels. Ze is ergens midden twintig. Ze kijkt bezorgd door het raam. Als ze niemand ziet, trekt ze tevergeefs aan de glazen deuren, die op slot zijn. Dan begint ze op het glas te bonzen)* Oh, God, laat hem alsjeblijft niet dood gaan! *(roept)* **Probeer het nog even vol te houden, mijn lief! Ik heb hulp gehaald. Ze zijn onderweg!** *(wanhopig kijkt ze zoekend rond naar een voorwerp om het glas mee stuk te slaan. Ze ziet een grote plant in een pot, draait zich om en bukt zich, probeert deze op te tillen. Terwijl ze met haar rug naar het glas gekeerd staat, verschijnt Ron weer boven aan de trap. Slaperig begeeft hij zich weer in de richting van de voordeur. Met moeite opent hij deze, kijkt naar buiten, ziet niemand en gromt getergd. Hij sluit de deur en begint weer naar boven te lopen. Net*

als hij uit het zicht verdwijnt, is het Christina (Chris) gelukt de pot op te tillen. Ze draait zich om en bereidt zich erop voor de pot tegen de ruit te werpen. (noot van de auteur: de pot is gemaakt van papier mache) Ron! Ik ga je ruit inslaan met deze plantenbak! Als je nog leeft, ga dan achteruit! (ze gooit de plantenbak tegen de ruit. Zonder enige schade aan te richten valt deze op de vloer van de patio) Vervloekte plastic plantenbakken! (wanhopig kijkt ze zoekend rond naar een ander voorwerp. Ze ziet een stoel, vervaardigd uit ijzeren buizen, en terwijl ze het ding met veel gezucht en gehijg boven haar hoofd weet te tillen, om het door het raam te gooien, komt Ron weer tevoorschijn boven aan de trap. Vermoeid sjokt hij weer naar de voordeur. Als hij de trap afloopt, hoort hij het gehijg van Chris, draait zich om en loopt in haar richting. Onderweg struikelt hij over enkele onzichtbare voorwerpen. Vloeken mompelend strompelt hij verder. Chris heeft hem nog steeds niet gezien. Net als Ron de schuifpui heeft bereikt, lijkt het of Chris de stoel door het glas wil gooien. Ze zou hem zeker hebben geraakt indien ze dit gedaan had. Hij begint gespannen aan het slot te frommelen. Chris, die hem ziet, weet nog net op tijd de stoel tegen te houden. Ze kijkt bezorgd naar binnen) Ron?!... Ron, ben jij dat? (hij mompelt verstoord iets dat erop wijst dat hij het natuurlijk is, wie anders?) Oh, God zij dank ben je niet meer dood! (ze zet de stoel neer en wacht ongeduldig tot Ron eindelijk de deur open heeft gekregen) Oh, lieverd, ik was zo bang dat ik niet op tijd zou zijn. (ze slaat haar armen om hem heen, het moment dat ze binnen komt) Ik probeerde direct hier heen te komen nadat ik 1-1-2 had gebeld, maar mijn auto wilde niet starten. Zijn ze er nog niet? (nog steeds in innige omstrengeling met Ron, drukt ze op het lichtknopje aan de muur)

RON: *(bedekt zijn ogen tegen de felle verlichting met een arm, drukt het licht weer uit met zijn vrije hand) 1-1-2??? Waarom heb je die in vredesnaam gebeld??*

CHRISTINA: *(doet licht weer aan. Ron reageert weer op het licht) Toen je me belde zei je toch dat je een OVERDOSIS slaappillen had genomen?*

RON: *...Huh?....Oh....Ja, slaappillen.... (gapend) Chris...ik kan niet wakker blijven...*

CHRISTINA: *(houdt zijn hoofd overeind met een hand) NEE! Wat je ook doet, zorg dat je niet in slaap valt! (zijn gewicht is een zware last voor haar. Ze probeert met hem rond te lopen. Gedurende de volgende dialoog gaat het zeulen, strompelen, trekken en roepen door) Blijf LOPEN, Ron! Je moet in beweging blijven...Kom nou,*

Ron, blijf staan...waar blijft die verdomde ambulance toch? Ik ben met de bus, en nog ben ik er eerder dan zij. *(ze blijven rondlopen, en als ze langs de eettafel komen, pakt ze een leeg potje op, waarin pillen hebben gezeten. Ze praat zonder hem te laten stilstaan, en ze duwt hem voor zich uit)* Zaten hier de pillen in, Ron? Het potje is LEEG!

RON: Chris...Ik moet liggen...

CHRISTINA: Hoeveel pillen heb je ingenomen?

RON: H-h-h-hoeveel???...

CHRISTINA: DENK!... DENK NA!!! De verplegers moeten weten hoeveel pillen je ingenomen hebt.

RON: Eh....Twee. Ik heb twee...

CHRISTINA: *(nog steeds zeulend met haar zware last)* Goed. Als ze hier zijn, dan vertel je ze dat je er tw...TWEE???! *(Ze blijft plotseling staan, kijkt omhoog over haar schouder naar Ron)* Is dat ALLES???...Maar je zei toch...je zei toch dat je een hele pot pillen genomen had?

RON: Dat heb ik ook. Ik heb er elke avond een genomen, maar ze werkten niet al te best, dus heb ik vanavond de laatste twee ingenomen.

CHRISTINA: Christus!! *(ze gooit hem van zich af, in de dichtstbijzijnde stoel)* Dus ik heb als een idioot de alarmcentrale gebeld om ze hier naar toe te halen voor twee miezerige pilletjes?... Besef je wel hoe ik me zal schamen als ze zometeen komen en jij leeft nog?

RON: *(knippert snel en onrustig met zijn ogen)* Oh, mijn God! M'n ogen! M'n ogen hebben een shock!...Chris, ik kan mijn ogen niet open houden!...Ooh, help! Ik kan ze ook niet dicht krijgen!!!!

CHRISTINA: *(gaat op in haar eigen problemen, bekijkt haar trillende handen)* Ik ben nog nooit zo geschrokken in mijn hele leven. Heb je ooit een paar handen zo erg zien trillen? *(een klein gilletje)* **Ik heb mijn nagellak eraf getrild!** *(blijft stomverbaasd naar haar handen staren)*

RON: *(nog steeds knipperend met zijn ogen)* Jezus, ik hoop dat ze mensen met permanent knipperende ogen ook braille kunnen leren.

CHRISTINA: *(het trillen van haar handen neemt af)* Probeer je soms grappig te zijn? Ik kom hier hals over kop naar toe in mijn pyama, doodsbenuwd dat ik wel eens te laat kan zijn, en jij gaat flauwe grappen staan maken?

RON: *(het knipperen van zijn ogen neemt af)* Ik probeer helemaal niet grappig te zijn. WAS ik maar dood. Ik kan de rust maar al te goed gebruiken.

CHRISTINA: Je hebt al hele gekke dingen gedaan, maar ik had niet

van je gedacht dat je zo'n goedkope truc zou uithalen...op mijn gevoel werken, zodat ik hier midden in de nacht naartoe zou komen!

RON: *(nog niet helemaal uitgeknipperd)* Ik wilde helemaal niet op je gevoel werken, Chris. Eerlijk niet. Wie zou verwacht hebben dat jij hier midden in de nacht op de deur kwam bonzen?

CHRISTINA: Als jij mij vertelt dat je een hele pot slaappillen naar binnen gewerkt hebt, wanneer denk je dan dat ik zou komen? In mijn zomervakantie?

RON: Neem me niet kwalijk. Ik was zo moe...dat ik niet goed kon denken.

CHRISTINA: *(iets meer beheerst)* Goed, Ron...Goed. Nu ik hier toch ben, zal ik voor je doen wat ik kan. *(loopt naar de deur)* Ik ga een nieuwe pot slaappillen voor je kopen. *(opent de deur en spreekt, bedrieglijk kalm)*...Beloof me alleen dat je deze keer beter zult opletten en de hele pot ineens inneemt. *(draait zich om)*

RON: *(worstelt om overeind te komen)* Chris! Alsjeblieft....ga niet weer bij me weg! Ik word gek zonder jou.

CHRISTINA: Het HOEFT niet per se zo te gaan, Ron...maar aangezien je hier zelf voor kiest...De groeten! *(bij de deur, blijft staan, krijgt een inval, loopt naar de witte telefoon)*

RON: CHRIS....al die weken zonder jou...realiseerde ik me ineens hoe leeg mijn leven eigenlijk was voor ik jou ontmoette.

CHRISTINA: *(terwijl ze de alarmcentrale belt, glimlacht koel)* Bewaar dat verhaal maar voor de doktoren. Daar zullen ze vast meer van genieten dan van dat verhaal over een man die een ambulance laat komen omdat hij maar niet in slaap komt! *(in de hoorn)*...Hallo. Kunt u mij het nummer van de taxicentrale in Marina del Rey geven, alstublieft?

RON: Heb je me dan helemaal niet gemist, Chris?

CHRISTINA: *(in de hoorn terwijl ze het nummer op een blocnootje krabbelt)* Dank u. *(hangt op en praat terwijl ze een nummer toetst)* Ja, wat dacht je? Dat ik een jaar met een man samen kan leven en hem dan in een keer uit mijn hoofd zetten alsof hij nooit bestaan heeft? Wil je weten hoe erg ik je gemist heb?... Goed. Sinds ik je verlaten heb, heb ik me iedere nacht in slaap gehuild.

RON: ...Oh, liefste....

CHRISTINA: *(bijna in tranen)* Je kent toch dat dure hoofdkussen van me, met echte veertjes? Ik moest het laatst weggooien, want van al dat gejack waren de veren gaan klonteren en stinken.

RON: Liefje, als je zoveel van me houdt, waarom ben je dan weg gegaan? Echt waar, ik begrijp je gewoon niet.

CHRISTINA: *(terwijl ze ophangt en opnieuw toetst)* Dat is dan ook de

reden dat ik vertrokken ben.

RON: We zijn een heel jaar gelukkig geweest samen! Waarom wilde je zo verdomde graag trouwen?

CHRISTINA: (*wachtend aan de telefoon*) Noem je dat gelukkig? Wat is dat voor bestaan voor een vrouw? Ieder weekend kwamen je kinderen logeren, en moest ik weg omdat ze niet mochten weten dat je met mij samenwoonde. Ieder vrijdagavond pakte ik mijn koffers en ging bij Doris in Santa Monica logeren. En elke zondagavond haalde jij me weer op nadat je je kinderen naar hun moeder had gebracht. Dan moest ik weer al mijn koffers pakken. Sorry hoor, Ron. Maar ik ben het in en uit pakken meer dan zat. IEDER WEEKEND! Zie maar dat je kennis krijgt aan iemand die bij een verhuisbedrijf werkt. Iemand die van zo'n soort leven niet stapelgek wordt!

RON: (*slaperigheid neemt weer toe*) Chris, ik ben te moe om hier nu ruzie over te maken....

CHRISTINA: Ga dan maar weer slapen. En als je over een huwelijk droomt, bel me dan even. (*heeft nu verbinding*) Hallo? mag ik een taxi aan de Tahiti-straat, 1900...Dank u. Ik wacht buiten. (*hangt op, loopt naar de deur*)

RON: Chris!... Alsjeblieft...(*Chris blijft staan*)...verdomme, er moet toch een oplossing voor dit probleem zijn.

CHRISTINA: Er is geen oplossing. We hebben geen basis voor een relatie. Ik moet jou willen en jij moet mij willen. Het werkt niet als IK jou wil en JIJ jou wilt!

RON: Een ding moet je me vertellen. Hoe kan ik nu met jou trouwen met al die alimentatie en financiële bijdragen in de kinderopvoeding die boven mijn hoofd hangen? Huh? Vertel me dat maar eens.

CHRISTINA: Alweer diezelfde flutsmoesjes. Waarom denk je dat het voor jou goedkoper is als we alleen maar samenleven? Ik eet net zoveel als we getrouwd zijn...ugh...je hebt ook overal wel een raar excuus voor.

RON: En het leeftijdsverschil? Zit dat je niet dwars?

CHRISTINA: Nee! Daar kan ik goed mee leven.

RON: Het kan je niet schelen dat ik allemaal ouwe-lullenkwaaltjes heb? Een slechte prostaat, slijmbeursontsteking in mijn arm....

CHRISTINA: Dat is geen verschil in leeftijd, dat is verschil in gezondheid. En als er geen verschil in gezondheid bestond, dan is er wel verschil in afkomst! En als er geen verschil is in...Hee, ik bedenk net nog een verschil tussen ons dat een goed excuus is om niet met me te trouwen! We verschillen van geslacht!

RON: Chris, dit zijn allemaal reële problemen waar we vroeger of later

toch tegen aan lopen. Begrijp je dat niet?

CHRISTINA: Nee. Het enige dat ik begrijp, is dat jij nodig moet trouwen. Ik heb nog nooit een man ontmoet die er harder aan toe is om te trouwen dan jij.

RON: Ik? Er hard aan toe om te trouwen? Noem eens **een** voorbeeld waaruit dat blijkt, huh? Toe maar...toe maar.

CHRISTINA: Oké, je vraagt erom. Je bent zo'n liefhebbende vader, dat er niets is dat je liever wilt dan dat je kinderen permanent bij je zouden wonen. Niet alleen in het weekend. Je houdt ervan om mensen over de vloer te hebben, maar je wilt dat er iemand anders kookt, bedient en de afwas doet. Je vindt het vreselijk om iedere nacht alleen te moeten slapen. Je vindt het vreselijk om iedere ochtend alleen wakker te worden. Je houdt ervan, vertroeteld te worden als je ziek bent. Je houdt ervan vertroeteld te worden als je NIET ziek bent. Duidelijk?

RON: Goed, goed, dat is een voorbeeld. En verder?

CHRISTINA: Hoe kun je zo vervloekt koppig zijn? Hoe vaak heb je me wel niet verteld dat de periode met mij de gelukkigste was uit heel je leven?

RON: Dat was ook zo. Voordat jij kwam, was het bittere ellende. Weet je nog, toen je me ontmoette na mijn tweede scheiding, hoe ik er toen aan toe was?

CHRISTINA: Dat weet ik nog, Ron. Je ging naar bed met alles wat je tegen kwam. Daarom beschouwde ik mezelf als de gelukkigste vrouw op aarde.

RON: Omdat je mij ontmoette?

CHRISTINA: Omdat ik geen enge geslachtsziekte opgelopen heb!
(loopt weer naar de deur)

RON: Alsjeblieft, Chris...ik heb je zo hard nodig...

CHRISTINA: Geef dan toe dat er geen enkele goede reden te bedenken is waarom je niet met mij zou trouwen! Geef toe dat je nu peentjes zit te zweten, omdat het waar is!

RON: Zo simpel is het helaas niet.... Er is nog een probleem waar we het nog nooit over gehad hebben...

CHRISTINA: Wat nu weer?

RON: Zeg me maar eens hoe ik om mijn moeder heen moet.

CHRISTINA: Je MOEDER? Wat heeft die er nu weer mee te maken?

RON: Ik kan niet met je trouwen zolang zij leeft.

CHRISTINA: Waarom niet? Ik ben een leuke meid. Ze zal me graag mogen.

RON: Je bent een leuke HEIDENSE meid. Mijn moeder is een heel religieus, Joods persoon. Als ik met iemand zou trouwen die niet

Joods was, zou dat haar dood betekenen. Gelukkig woont ze in New Jersey, dus ze weet niet eens dat we samenwonen. Dat is in haar ogen een nog grotere zonde!

CHRISTINA: *(geschokt)* Oh! Die is echt onder de gordel, Ron. Kom nou toch, religie als een excuus te misbruiken. We woonden al zes maanden samen voor je mij zelfs maar vertelde dat je Joods was.

RON: Omdat ik aannam dat je dat al wist! Wat dacht je dan dat ik was, met een naam als Greenstein! Een Indo-Chinese indiaan?

CHRISTINA: Namen zeggen niets. Hoe kan ik nou weten dat je Joods bent als je het me niet vertelt?

RON: Reist de Paus heel Rome af om iedereen te vertellen dat hij katholiek is? Hij neemt aan dat iedereen dat wel weet!

CHRISTINA: Wacht eens even. Wacht eens even! Als je zo'n diep religieuze moeder hebt, hoe komt het dan dat jij niet in God gelooft?

RON: Wie beweert dat ik niet in God geloof?

CHRISTINA: Wel dan? Ik heb je nooit kunnen betrappen op een gebed of zoiets.

RON: Wat denk je dat ik al die twaalf dagen zonder jou heb gedaan?... Goed...Ik geef toe dat ik niet de meest religieuze man ter wereld ben, ik ben gewoon niet het soort mens dat veel waarde hecht aan al die rituelen eromheen, zoals mijn moeder...ze brandt nog iedere vrijdag kaarsen...gaat naar de synagoge...het hele ritueel. Maar goed, als ze daar nou gelukkig van wordt. Ik kan het niet over mijn hart verkrijgen haar te kwetsen, die paar jaar die ze nog maar te leven heeft. Begrijp je het dan niet, Chris. Een vrouw zoals zij zou sterven als haar zoon haar zoiets aan deed.

CHRISTINA: ...Waarom heb je me dit niet aan het begin verteld?

RON: Welk begin?

CHRISTINA: Toen we elkaar net hadden leren kennen. Dan zou ik nooit bij je ingetrokken zijn.

RON: *(geschokt)* **Je zou niet bij me ingetrokken zijn omdat mijn moeder Joods is?** Ik wist niet dat je zo bekrompen was.

CHRISTINA: *(woedend)* **Ik zou nooit bij je ingetrokken zijn als ik had geweten dat je helemaal niet van plan was ooit met me te trouwen!!...** *(zich weer beheersend)* Oké...oké. Zou je me dan op zijn minst een eerlijk antwoord willen geven op deze vraag? Zou je met me getrouwd zijn als ik wel Joods was geweest?

RON: *(voelt zich veilig, denkt niets te vrezen te hebben)* Natuurlijk. Je weet dat ik van je hou.

CHRISTINA: Zeg dan maar tegen je moeder dat ze zich voorbereidt op een feest, want ik ga me bekeren.

RON: *(geschokt, bijna volledig wakker nu)* Je...WAT???

CHRISTINA: Ik ga me bekeren. Ik word Joodse.

RON: ...Ik heb slaappillen ingenomen, wat heb JIJ in godsnaam geslikt?... Hoe bedoel je "Je wordt Joodse"? Zomaar, ineens?

CHRISTINA: Maak je geen zorgen, dit is geen hap-snap beslissing. Ik speel al langer met het idee.

RON: Je BEKEREN is een idee waar jij mee SPEELT? Karate-lessen nemen, dat is een idee waar je mee speelt...ik wil er verder niet meer over praten, begrepen? Het idee...dat JIJ Joodse zou worden...belachelijk. Jij bent het proto-type van een shickse!

CHRISTINA: Wat is een sickse?

RON: Jij wilt bekeren en je vraagt mij wat een shickse is?

CHRISTINA: Als ik WIST wat een sickse is, hoefde ik me niet te bekeren.

RON: Een shickse is een heidense vrouw. En het is geen sickse, maar shickse. Iedereen kent dat woord. Vertel me nou niet dat jij het niet wist.

CHRISTINA: Nee, ik heb wel eens gehoord van Ciske.

RON: Wat is dat nou weer voor woord, Ciske?

CHRISTINA: Heb je nog nooit gehoord van Ciske de Rat?

RON: *(staart haar lange tijd aan)* ...Niet te geloven.... Chris, bekeren is heel wat anders dan naar een winkel gaan en een nieuwe jurk kopen. Je kunt het Joodse geloof niet voor een paar dagen mee naar huis nemen en dan besluiten dat het je toch niet zo goed past.

CHRISTINA: Het is niet zo dat ik de ene godsdienst voor de andere inruil. Ik ben nooit erg religieus geweest. Misschien is dat wel wat ik al die tijd zo gemist heb. Ron, ik heb iets nodig om in te geloven, iets om me aan vast te kunnen klampen. Het is een golfbeweging over de hele wereld. Mensen worden weer godsdienstig. Ik voel, diep van binnen, dat dit is wat ik nodig heb.

RON: Maar ben JIJ iets dat mijn MOEDER nodig heeft? Tjonge, jonge, dit is nou niet bepaald het beste idee waar je ooit mee op de proppen bent gekomen, zeg Chris....CHRIS! Dat is nog eens een naam voor een Joodse vrouw!

CHRISTINA: Hoe meer ik erover nadenk, hoe beter het me gaat bevallen. Zeg, als je je moeder nu echt blij wilt maken...dan trouwen we gewoon in een Joodse kerk.

RON: Oh, dat zal ze geweldig vinden. Dan houden we de ceremonie in St. Anthony's Synagoge...En JOUW moeder?

CHRISTINA: *(oprecht)* Nee, ik denk niet dat zij zich zal willen bekeren.

RON: *(dat is niet het onderwerp dat hij wil bespreken)* Hoe denk je dat die aardige moeder van je hierop zal reageren? Ze zal wel een of andere vloek over me uitspreken die ze geleerd heeft op zo'n new-

age cursus, denk je niet?

CHRISTINA: Hee! Zo is mijn moeder helemaal niet, en dat weet jij best.

RON: Oh, nee? Weet je nog hoe ze tekeer ging toen je me net kende? Ik weet zeker dat ze een vloek over me uitgesproken h...Hee! Misschien heb ik daar die problemen met mijn prostaat wel aan over gehouden.

CHRISTINA: Ze zal er geen punt van maken. Ze is niet erg religieus en voor haar telt alleen dat ik gelukkig word. Dus is nu je laatste excuus ook van tafel geveegd.

RON: *(wordt weer door slaap overvallen)* Chris, ik kan haast niet meer wakker blijven. ik functioneer niet als ik niet minstens acht uur slaap per MAAND krijg...Goed, jij wint. Kom weer bij me wonen. Nadat jij je hebt bekeerd en Joodse geworden bent, kan ik weer slapen.

CHRISTINA: Oh, lieverd! Je hebt jezelf zojuist tot gelukkigste man van de wereld gemaakt! *(kust hem, loopt dan naar de deur)* Ik ga naar huis om mijn spullen te pakken. Als ik weer bij je kom wonen, wil ik morgenvroeg niet zo gekleed je huis verlaten. *(geluid van automotor buiten de patio)* Ik hoop dat mijn taxi daar is! *(rent naar patio, opent deur, kijkt naar buiten)* Ja, het is hem. Dat is snel! *(roept naar buiten)* Taxi! *(geluid van auto die remt)* Tjonge, dat is een goed teken! Alles begint alweer op rolletjes te lopen voor ons! *(schreeuwt naar taxi-chauffeur)* Wacht even, ik kom eraan! *(tegen Ron)* Welterusten, liefste. Slaap zacht. Ik hou van je. *(rent naar hem toe en kust hem, loopt dan naar patiodeur)*

RON: *(door slaap overmand, dwingt zichzelf wakker te blijven, roept uit)* Chris!

CHRISTINA: *(blijft staan, keert zich om)* Ja?

RON: D...Dit betekent een enorme verandering in je leven. Weet je ZEKER dat je je wilt bekeren?

CHRISTINA: Hoezo? Heb je er nu weer problemen mee om een Joods meisje te trouwen? *(geluid van toeterende taxi)* Tot morgen, schat! *(ze haast zich naar buiten, laat patio-deur open staan)*

RON: *(uitgeput, roept slaperig)* Het licht! Je bent vergeten dat vervloekte licht uit te doen! *(hij staat op, strompelt naar een lichtsakelaar aan de muur en doet het licht uit. Begint staande in slaap te vallen, langzaam op de vloer ineenzakkend. Buiten horen we de taxi weg rijden. Ron richt zich op, om naar de trap te kruipen, verliest bijna zijn bewustzijn, realiseert zich dat hij de trap niet meer haalt, laat zich op een sofa vallen. Van buiten komt het geluid van een sirene en we zien de flitslichten van een ambulance. Voetstappen in de richting van de voordeur. Kloppen op de deur.*

Stilte en dan het geluid van rennende voetstappen. We zien een verpleger in uniform bij de patio-deur verschijnen. Hij ziet dat deze open is en komt binnen. Hij heeft een zaklamp bij zich en doet deze aan. Hij ziet Ron op de sofa liggen, nadat hij het lege potje pillen ontdekt heeft, dat op tafel staat)

VERPLEGER: Jezus Mina! Hij heeft inderdaad een hele pot pillen naar binnen gewerkt! *(haalt walkie-talkie uit zijn jaszak en roept)* Hallo, Smitty? Dat was geen loos telefoontje! Breng onmiddellijk de maagpomp! *(hij trekt de slapende Ron ruw overeind, begint ook met hem te lopen...nee, rennen, twee keer zo snel als Chris met hem deed)*

RON: *(die flink door elkaar geschud wordt, probeert te schreeuwen)* Hee! Wat doe je!...Ho...Ik heb maar twee pillen ingenomen. Ik zweer het! Dat is alles wat ik genomen heb....Rustig...ho...ho... *(tijdens deze tumultueuze scène, waarin Ron heen en weer gesleurd wordt door de kamer, wordt het licht snel gedimd)*

DOEK

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto